

Sygn. akt II Ca 1797/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny-Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grzegorz Buła

Sędziowie: SSO Katarzyna Biernat-Jarek

SSR (del.) Krzysztof Wąsik (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 sierpnia 2014 roku w Krakowie

sprawy z powództwa Gminy (...)K.

przeciwko J. G., C. G. i R. G.

o zapłatę

na skutek skargi pozwanego J. G. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 grudnia 2013 roku, sygnatura akt II Ca 1304/13

postanawia

odrzuć skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 31 lipca 2014 r. pozwany J. G. złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 grudnia 2013 r..

W skardze pozwany wskazał na szereg uchybień merytorycznych, jakie przyczyniły się do wydania zaskarżonego wyroku, w szczególności dotyczących odpowiedzialności solidarnej pozwanych, przedawnienia, czy prawidłowości ustalenia kwoty za bezumowne korzystanie. Jako podstawy skargi pozwany powołał się na przepisy art. 403 § 1 i 2 kpc. Uzasadniając podstawy skargi, oprócz wskazanych wyżej argumentów mających przemawiać za wadliwością zaskarżonego wyroku, wskazał, że na umowie z dnia 1 czerwca 2006 r. został sfalszowany jego podpis, co stanowi przestępstwo. Do skargi pozwany dołączył też szereg dokumentów, które miałyby uzasadniać jego stanowisko wyrażone w skardze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga pozwanego o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu, jako wniesiona po terminie oraz nieoparta na ustawowej podstawie.

Instytucja skargi o wznowienie postępowania ma charakter wyjątkowy i jako taka może być oparta wyłącznie na ustawowych przesłankach stanowiących podstawę wznowienia, które enumeratywnie wymienione są w przepisach art. 401 – 404 kpc.

W pierwszej kolejności zważyć należy, że spełnienie formalnych przesłanek skargi o wznowienie postępowania w postaci podania jej podstaw nie przesądza o tym, czy zostanie ona poddana merytorycznemu rozpoznaniu, gdyż sąd oceniający dopuszczalność takiej skargi bada również, czy wskazane podstawy mogą choćby hipotetycznie spowodować wznowienie postępowania, a zatem czy mieszczą się one w katalogu ustawowych podstaw wznowienia

postępowania. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy ocenił, że pozwany w rzeczywistości nie przywołał żadnej z podstaw, o których mowa w art. 401-403 k.p.c., gdyż samo wskazanie przepisu nie oznacza, że skarga została oparta na ustawowej przesłance.

Uzasadnienie skargi w części, w jakiej pozwany krytykuje sposób procedowania Sądów, a zwłaszcza prowadzenia postępowania dowodowego, a także w jakiej poddaje krytycznej analizie sam wyrok, z którym się nie zgadza, jest wyłącznie polemiką z niezaakceptowanym przez stronę stanowiskiem Sądu. Ta część skargi nie zawiera natomiast żadnej argumentacji, którą można by uznać za wskazanie czy uzasadnienie ustawowej podstawy wznowienia. Podkreślić natomiast trzeba, iż nie jest celem instytucji wznowienia postępowania polemika z prawomocnym orzeczeniem sądu, co w istocie czyni pozwany w zasadniczej i przeważającej części rozpatrywanej skargi. Sąd Okręgowy stwierdza, iż ta część skargi pozwanego, to jego własna ocena przebiegu postępowania, zebranego w sprawie materiału i argumentacji sądów obu instancji. Jest to polemika ze stanowiskiem wyrażonym w orzeczeniach sądowych, polemika zaś taka nie ma znaczenia dla wznowienia postępowania, a w szczególności wcale nie stanowi, że skarga jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Przywołany, jako podstawa skargi przepis art. 403 § 1 kpc stanowi, że można żądać wznowienia postępowania na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym (§ 1), albo na tej podstawie, że wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa (§ 2). Według uzasadnienia skargi dokumentem, o którym mowa w art. 403 § 1 pkt. 1 kpc miałyby być umowa z dnia 1 czerwca 2006 r., pod którą podpis pozwanego został podrobiony przez inną osobę. Okoliczność ta nie może być jednak skuteczną podstawą skargi z dwóch powodów. Po pierwsze, zaskarżony wyrok nie został wydany na podstawie tego dokumentu. Dokument ten nie był zresztą podstawą rozważań Sądów. Po drugie zaś, okoliczność istnienia tego, nawet jeżeli faktycznie sfalszowanego dokumentu, była skarżącemu już znana najpóźniej w dacie wniesienia skargi o wznowienie postępowania zarejestrowanej i rozpoznanej przez tutejszy Sąd pod sygnaturą akt II Ca 964/14. Skarga w tamtej sprawie została wniesiona w dniu 22 kwietnia 2014 r., a więc już w tamtej dacie skarżący znał tę podstawę wznowienia. Skoro zaś skargę wnosi się w terminie 3 miesięcy od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, to nawet jeżeli okoliczności związane z tą umową mogłyby mieć znaczenie dla niniejszej skargi, to, jako że została ona wniesiona już po upływie 3 miesięcy liczonych od dnia 22 kwietnia 2014 r., bo w dniu 31 lipca 2014 r., to już z racji jej spóźnienia i z powołaniem się na przepis art. 407 § 1 kpc, musiała zostać odrzucona.

Podstawą skargi nie mogły być też żadne skazujące wyroki karne, następnie uchylone, o czym również jest mowa w art. 403 § 1 pkt. 1 kpc, gdyż o takich wyrokach skarga nawet nie wspomina.

Skarga wspomina co prawda o tym, że podrobienie podpisu skarżącego na umowie z 1 czerwca 2006 r. było w jego ocenie przestępstwem, ale nie rozwija tej myśli w sposób odpowiadający podstawie wznowienia z art. 403 § 1 pkt. 2 kpc, to jest nie twierdzi, że wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa. Nawet jednak gdyby chcieć w ten sposób interpretować lakoniczne sformułowanie skargi, że „jest to przestępstwo”, to w dalszym ciągu nie można mówić o skutecznie przywołanej podstawie skargi.

Art. 404 kpc jednoznacznie przewiduje, że na art. 403 § 1 pkt 2, jako podstawę wznowienia, można się powołać tylko wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów. Warunkiem więc dopuszczalności skargi na tej podstawie jest istnienie bądź prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo, bądź postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania karnego lub o jego umorzeniu z przyczyn innych niż brak dowodów (odpis odpowiedniego orzeczenia winien być dołączony do skargi). Skarżący tymczasem na istnienie takich orzeczeń nawet się nie powołuje. W tych warunkach uznać więc należy, że skarga, także tak interpretowana, nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, gdyż brak jej warunku sine quo non możliwości powołania się na podstawę wznowienia z art. 403 § pkt 2 kpc, a mianowicie wymaganego przez art. 404 kpc istnienia wyroku skazującego lub chociaż postanowienia umarzającego postępowanie karne.

Przywołany z kolei, jako podstawa skargi, przepis art. 403 § 2 kpc, stanowi, że można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Okoliczności i dowody później wykryte to okoliczności lub dowody w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnione i nieznanne stronom. Ocena, że strona nie mogła w poprzednim postępowaniu powołać określonych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, powinna być, w świetle stanowiska szeroko prezentowanego przez Sąd Najwyższy, dokonywana według wzorca obiektywnego. Omawiana podstawa skargi o wznowienie postępowania nie zachodzi zatem, jeżeli w poprzednim postępowaniu istniała obiektywna możliwość powołania się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, a zaniechanie strony w tym przedmiocie było następstwem jej zaniechań, opieszałości, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania (postanowienie SN z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 2/04, niepubl. i postanowienie SN z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 3/11, niepubl.). W uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 marca 2005 r. (III CZP 134/04, niepubl.) Sąd Najwyższy stwierdził natomiast, że wykrycie okoliczności faktycznych lub dowodów, które poza przesłanką ich nieujawnienia w postępowaniu prawomocnie zakończonym, powinno być dla strony skarżącej „nieujawnialne”. Fakty zaś ujawnialne, czyli te, które strona powinna znać, tj. miała możliwość dostępu do nich, nie są objęte hipotezą tego przepisu. Przekładając te rozważania na realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, że wszystkie dokumenty, do których odwołuje się skarga to dokumenty istniejące w toku postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem. Są to więc wszystko dokumenty bądź skarżącemu znane, bądź takie, które mógł w toku procesu poznać i zawnioskować jako dowody. Nie są więc one środkami dowodowymi wykrytymi po dacie zaskarżonego wyroku, z których dodatkowo strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Wreszcie co szczególnie istotne, wszystkie te dokumenty były pozwanemu znane także najpóźniej w dacie wniesienia skargi w sprawie II Ca 964/14, a więc w dniu 22 kwietnia 2014 r., bo do tamtej skargi zostały dołączone. To zaś przesądza, raz jeszcze z powołaniem się na przepis art. 407 § 1 kpc, że skarga, także na tej podstawie, jeżeli w ogóle byłaby skuteczna, to jest spóźniona.

Utrwalonym jest pogląd prawny, według którego samo sformułowanie w skardze o wznowienie postępowania podstaw odpowiadającym przepisom art. 401 – 404 kpc nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z treści samego uzasadnienia skargi wynika, że wskazywana podstawa nie występuje. Taka skarga, jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia, podlega odrzuceniu (np. Post. SN z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/07, niepubl.). Mając na uwadze, że jak wyżej naprowadzono, żadna z powołanych w skardze jej podstaw nie występuje, a dodatkowo skarga jest spóźniona, na podstawie powołanych wyżej przepisów i przy zastosowaniu regulacji z art. 410 § 1 kpc, orzeczono jak w sentencji postanowienia.